

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město

Tel. 257 042 094, e-mail: arbitr@finarbitr.cz

www.finarbitr.cz

Evidenční číslo:

FA/5270/2014

Registrační číslo (uvádějte vždy
v korespondenci):

264/SU/2013

Nález

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 18. 3. 2013 podle § 8 zákona o finančním arbitrovi na návrh ■■■, nar. ■■■, bytem ■■■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti mBank S. A., se sídlem Senatorska 18, Warszawa, PSC 00 950, Polská republika, v České republice podnikající prostřednictvím organizační složky IČO 27943445, se sídlem Praha 8, Sokolovská 668/136d, Karlín, PSC 186 00, zapsané v obchodním rejstříku vedeném u Městského soudu v Praze, oddíl A, vložka 58319 (dále jen „Instituce“), vedeném podle § 24 zákona o finančním arbitrovi podle tohoto zákona s přiměřeným použitím zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o určení výše úroku z úvěru ze smlouvy o úvěru č. ■■■ a o vrácení přeplatku vzniklého v důsledku již zaplacených úroků z úvěru společně s úroky z prodlení, takto:

- I. Určuje se, že výše úroku z úvěru ze smlouvy o úvěru č. ■■■ uzavřené dne 5. 11. 2012 mezi navrhovatelem, ■■■, nar. ■■■ bytem ■■■, a institucí, mBank S. A., se sídlem Senatorska 18, Warszawa, PSC 00 950, Polská republika, v České republice, podnikající prostřednictvím organizační složky IČO 27943445, se sídlem Praha 8, Sokolovská 668/136d, Karlín, PSC 186 00, je ode dne jejího uzavření 0,05 % p. a.
- II. Instituce, mBank S. A., je povinna navrhovateli, ■■■, zaplatit částku ve výši 65.280,- Kč (slovy: šedesát pět tisíc dvě stě osmdesát korun českých), a to do tří dnů ode dne nabytí právní moci tohoto nálezu.
- III. Návrh navrhovatele, ■■■, na zaplacení úroků z prodlení z úroků z úvěru, které hradil instituci mBank S. A. za trvání smluvního vztahu ze smlouvy o úvěru č. ■■■, ve výši převyšující úrokovou sazbu 0,05 % p. a se podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítá.
- IV. Instituce, mBank S. A., je povinna podle § 17a zákona o finančním arbitrovi zaplatit sankci ve výši 15.000,- Kč (slovy: patnáct tisíc korun českých) na účet vedený u České národní banky, č. ú. ■■■, variabilní symbol platby ■■■, konstantní symbol platby 558, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto nálezu.

O d ů v o d n ě n í :

1. Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se v řízení domáhá, aby Instituce úročila spotřebitelský úvěr, který mu poskytla, ve výši diskontní sazby platné v době uzavření smlouvy o úvěru uveřejněné Českou národní bankou a dále se domáhá vrácení přeplatku vzniklého v důsledku již zaplacených úroků společně s úroky z prodlení, neboť porušila povinnost uvést ve smlouvě o úvěru veškeré zákonné náležitosti.

Finanční arbitr při zkoumání podmínek řízení zjistil, že Navrhovatel uzavřel s Institucí dne 5. 11. 2012 smlouvu o neúčelovém hypotečním úvěru „mHypotéka Light“ č. ■■■■, na základě které se Instituce zavázala za sjednaných podmínek a dohodnutým způsobem poskytnout Navrhovateli peněžní prostředky ve výši 975.000,- Kč (dále jen „Úvěr“) a Navrhovatel se zavázal poskytnuté finanční prostředky Instituci ve sjednané době a dohodnutým způsobem vrátit společně s úroky (dále také jen „Smlouva o úvěru“).

Ze shromážděných podkladů finanční arbitr nezjistil, že by Navrhovatel v předmětném smluvním vztahu s Institucí vystupoval jako fyzická osoba, která jedná v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání. Finanční arbitr považuje Navrhovatele za spotřebitele ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi.

Instituce je bankou podle zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů, a mezi její hlavní činnosti patří podle § 1 odst. 1 písm. b) tohoto zákona poskytování úvěrů. Instituce je oprávněna k výkonu této činnosti na základě licence udělené Českou národní bankou. Jelikož finanční arbitr při zkoumání podmínek řízení nezjistil žádné skutečnosti, které by zpochybnil, že Instituce v předmětném smluvním vztahu vystupuje v postavení věřitele při nabízení, poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru, považuje finanční arbitr Instituci za instituci ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 odst. c) zákona o finančním arbitrovi.

V projednávaném případě představuje Smlouva o úvěru smlouvu, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr a která byla uzavřena za účinnosti zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“), protože není ve smyslu ustanovení § 2 zákona o spotřebitelském úvěru smluvním vztahem vyloučeným z působnosti tohoto zákona.

Finanční arbitr konstatuje, že k rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je příslušný, neboť se jedná o spor mezi věřitelem a spotřebitelem při poskytování spotřebitelského úvěru podle § 1 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 3 odst. 1 odst. c) zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dána pravomoc českého soudu.

4. Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel tvrdí, že se Instituce při uzavření Smlouvy o úvěru dopustila porušení zákona o spotřebitelském úvěru tím, že v ní neuvedla všechny povinné informace stanovené tímto zákonem (§ 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru a jeho Příloha č. 3), konkrétně veškeré

předpoklady použité pro výpočet roční procentní sazby nákladů (dále jen „RPSN“) a náklady na služby notáře či jiné obdobné náklady spojené s úvěrem.

Navrhovatel tvrdí, že mu náklady za služby notáře reálně vznikly a jsou uvedeny pouze ve Formuláři ze dne 1. 11. 2012, který je přílohou Smlouvy o úvěru. Navrhovatel namítá, že nákladem Úvěru je i zaplacený poplatek za návrh na řízení o povolení vkladu u katastrálního úřadu ve výši 1.000,- Kč, který není vyčíslen ani ve Smlouvě o úvěru ani ve výše uvedeném formuláři.

Navrhovatel argumentuje, že není možné přesouvat veškeré informace, které mají být uvedeny přímo ve Smlouvě o úvěru, do příloh, neboť by se jednalo o obcházení zákona o spotřebitelském úvěru. Navrhovatel dále rozporuje správnost výpočtu celkových nákladů spotřebitelského Úvěru a tím i RPSN, neboť Instituce náklady za služby notáře, náklady na životní pojištění a náklady na vklad do katastru nemovitostí ve výši 1.000,-Kč, tedy poplatky, které je spotřebitel povinen zaplatit v souvislosti se spotřebitelským úvěrem, nezahrnula do výpočtu RPSN.

Pokud jde o životní pojištění, pak Navrhovatel tvrdí, že uzavření tohoto pojištění bylo nutné pro získání Úvěru za daných podmínek.

Navrhovatel současně tvrdí, že mu Instituce s dostatečným předstihem neposkytla ani předmluvní informace ve smyslu § 5 zákona o spotřebitelském úvěru, když Formulář, na němž Instituce tyto informace poskytuje, byl spolužadatelem ■ (dále jen „Spolužadatel“) předložen teprve 7. 11. 2012, tedy až 2 dny po uzavření Smlouvy o úvěru.

6. Tvrzení Instituce

Instituce odmítá, že by porušila zákon o spotřebitelském úvěru a namítá, že splnila veškeré jí uložené zákonné povinnosti. Instituce odkazuje na § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, který stanoví obligatorní písemnou formu smlouvy o úvěru, když zároveň tvrdí, že ani zákon ani příslušná směrnice „*tuto povinnost věřitele dále nerozvádějí*“, myšleno, aby smlouva o úvěru obsahovala informace podle Přílohy č. 3.

Instituce uvádí, že dne 4. 10. 2012 byla podepsána žádost o Úvěr, dne 18. 10. 2012 došlo ke schválení Úvěru, dne 19. 10. 2012 byla schválena žádost o slevu na úrokové sazbě, dne 31. 10. 2012 byl Navrhovatel seznámen s předmluvními informacemi prostřednictvím Formuláře (Instituce potvrzuje, že dne 7. 11. 2012 tak učinila ve vztahu ke Spolužadateli), dne 5. 11. 2012 byla podepsána Smlouva o úvěru a dne 9. 11. 2012 byl Úvěr vyčerpán.

Ke kontraktačnímu procesu Instituce dodává, že Formulář byl předán Navrhovateli 31. 10. 2012, tj. pět dní před podpisem samotné Smlouvy o úvěru. Podle Instituce proto „*není rozhodné, kdy byl formulář podepsán ze strany spolužadatele ■, ale důležitý je fakt, že formulář byl ještě před uzavřením smlouvy ■ k dispozici anebo se alespoň do její dispoziční sféry dostal.*“ Instituce je toho názoru, že tak tomu v posuzovaném případě bylo, jelikož Navrhovatel žádal o Úvěr společně se Spolužadatelem a žije s ním i ve společné domácnosti.

Dále Instituce tvrdí, že vysvětlení ve smyslu § 5 zákona o spotřebitelském úvěru poskytla Navrhovateli prostřednictvím Formuláře, Sazebníku bankovních poplatků a Podmínek pro poskytování hypotéčních úvěrů v mBank. Podle Instituce tak i Smlouva o úvěru obsahuje veškeré zákonem vyžadované informace, neboť Formulář se stal její integrální součástí, a to na základě jejího článku 16 odst. 1.

Instituce se podrobně vyjadřuje k požadavkům písm. a) až t) Přílohy č. 3 a označuje jednotlivá ustanovení smluvní dokumentace, v nichž jsou požadavky zákona splněny. K předpokladům použitým pro výpočet RPSN a nákladům na služby notáře či jiným obdobným platbám Instituce tvrdí, že tyto informace jsou uvedeny v čl. 3 odst. 10 a odst. 11 Smlouvy o úvěru a dále ve Formuláři. Ve spojení s informacemi o úhradě nákladů na vklad do katastru nemovitostí Instituce odkazuje na čl. 2 a 5 Smlouvy o úvěru, z nichž „*vyplývá povinnost doložit požadované doklady, čímž se považuje za samozřejmé uhrazení souvisejících nákladů*“ a dodává, že v Příloze č. 3 nejsou tyto náklady explicitně zmíněny. Nadto Instituce doplňuje, že „*[t]ento poplatek není explicitně definován z důvodu, že se nejedná o poplatek mBank, která by měla na jeho výši jakýkoli vliv či zisk*“ a že Navrhovateli byla povinnost zaplatit za vklad práva katastrálnímu úřadu známa již z dříve uzavřených a obdobných úvěrových vztahů.

Zda bylo pro uzavření Smlouvy o úvěru povinné sjednat si i životní pojištění, Instituce uvedla, že toto nemůže s jistotou říci, nicméně „*[v]zhledem k dikci úvěrové smlouvy však lze dovodit, že sjednání pojištění bylo v předmětném úvěrovém vztahu podmínkou pro dosažení příslušné úrokové míry...*“. Současně Instituce tvrdí, že klienti však tuto možnost využít nemusí a mohou si úvěr sjednat i bez životního pojištění.

7. Pokus o smír

Finanční arbitr v souladu s ustanovením § 1 zákona o finančním arbitrovi vyzval účastníky řízení ke smírnému vyřešení sporu. Smírného řešení sporu se však nepodařilo finančnímu arbitrovi dosáhnout, neboť Instituce popírá uplatněný nárok Navrhovatele a smír, který Navrhovateli předložila, tj. úhrada nákladů Navrhovatele souvisejících se vkladem do katastru nemovitostí, úhrada nákladů souvisejících s přechodem úvěru k jiné instituci, proporcionalní vrácení plateb na životní pojištění a možnost předčasného splacení závazku ze Smlouvy o úvěru bez poplatku, Navrhovatel odmítl.

8. Dokazování a právní posouzení

Finanční arbitr podle ustanovení § 12 odst. 1 a 3 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Finanční arbitr při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné důkazy. Finanční arbitr všechny navržené a jím shromážděné důkazy provedl, když hodnotil každý důkaz jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti, a uvážil o nich takto.

Smlouva o úvěru byla stranami sporu uzavřena dne 5. 11. 2012, tedy před nabytím účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „nový občanský zákoník“). Podle § 3028 odst. 1 uvedeného zákona se tímto zákonem „*řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti*“ přičemž podle odstavce 3 se právní poměry, na které se nevztahuje odstavce druhý (práva osobní, rodinná a věcná), a „*vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí činnosti tohoto zákona*“ řídí dosavadními právními předpisy. Takový byl i záměr zákonodárce, což je patrné z důvodové zprávy k tomuto ustanovení s tím, že se jedná o ustanovení kogentní povahy přejímající myšlenku § 763 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, které vyjadřuje zásadu, že zákony nepůsobí nazpět a proto se novým občanským zákoníkem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne jeho účinnosti. Právní poměry založené obligačními smlouvami se mají podle třetího odstavce spravovat dosavadními právními

předpisy až do svého zániku, a to především s ohledem na zásadu právní jistoty smluvních stran, které smlouvu uzavřely za určitých podmínek a v určitém právním prostředí a nemohly předpokládat, že dojde ke změně právní úpravy.

Při posuzování platnosti závazkového vztahu ze Smlouvy o úvěru, jejích ustanovení a práv a povinností z nich plynoucích bude finanční arbitr tedy aplikovat právní úpravu účinnou v době před novým občanským zákoníkem, tedy příslušná ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném v době uzavření Smlouvy o úvěru do dne 31. 12. 2013 (dále jen „občanský zákoník“) a zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném v době uzavření Smlouvy o úvěru do dne 31. 12. 2013 (dále jen „obchodní zákoník“).

Obecně, smlouva o úvěru je tzv. absolutním obchodem ve smyslu ustanovení § 261 odst. 3 písm. d) obchodního zákoníku, který se bez ohledu na povahu jeho účastníků řídí vždy obchodním zákoníkem. Tím samozřejmě není dotčena subsidiární aplikace občanského zákoníku v otázkách, které obchodní zákoník neupravuje, na základě výslovného zmocnění obsaženého v ustanovení § 1 odst. 2 obchodního zákoníku „[p]rávní vztahy uvedené v odstavci 1 se řídí ustanoveními tohoto zákona. Nelze-li některé otázky řešit podle těchto ustanovení, řeší se podle předpisů práva občanského“.

V tomto případě je Smlouva o úvěru současně smlouvou spotřebitelskou ve smyslu § 52 občanského zákoníku, když na jedné straně stojí Instituce jako osoba, která při uzavírání a plnění Smlouvy o úvěru jednala v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, a na straně druhé Navrhovatel jako spotřebitel, tedy fyzická osoba, která při uzavírání a plnění Smlouvy o úvěru nejednala v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání.

Proto je na místě aplikovat i ustanovení § 262 odst. 4 obchodního zákoníku, které v části věty za středníkem stanoví, že „*ustanovení občanského zákoníku nebo zvláštních právních předpisů o spotřebitelských smlouvách, adhezních smlouvách, zneužívajících klauzulích a jiná ustanovení směřující k ochraně spotřebitele je však třeba použít vždy, je-li to ve prospěch smluvní strany, která není podnikatelem. Smluvní strana, která není podnikatelem, nese odpovědnost za porušení povinností z těchto vztahů podle občanského zákoníku a na její společné závazky se použijí ustanovení občanského zákoníku*“.

8.1 Obsah Smlouvy o úvěru a Formuláře

Článek 1 odst. 1 Smlouvy o úvěru říká, že se „[b]anka zavazuje poskytnout Žadateli neúčelový Hypoteční úvěr, tj. zástavním právem k nemovitosti zajištěný spotřebitelský úvěr ve smyslu zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů (dále jen „Hypoteční úvěr“) ve výši 975 000,- Kč (slovy: devětsetšedesátipět tisíc korun českých) a Žadatel se zavazuje Hypoteční úvěr splatit, zaplatit úroky a další příslušenství hypotečního úvěru, a to za podmínek níže uvedených.“

Článek 1 odst. 5 Smlouvy o úvěru uvádí, že „v případě zrušení životního pojištění Žadatele, nebo neplnění podmínek ve smyslu § 5 odst. 1 písm. g) této Smlouvy se marže úvěru zvýší o 0,25 p. b. Zvýšení marže úvěru bude vést ke zvýšení úročení úvěru a uplatní se od data nejbližší splátky, následující po datu zvýšení marže úvěru.“

Podle jejího článku 2 nazvaného jako Zajištění hypotečního úvěru dále platí, že „[k] zajištění veškerých pohledávek a nároků, které Bance vznikly nebo vzniknou v souvislosti s čerpáním

Hypotečního úvěru poskytne Žadatel Bance následující zajištění: a) Zřízení zástavního práva jako práva věcného k následujícím nemovitostem...“.

V článku 3 označeném jako úroková sazba hypotečního úvěru je v odst. 10 uvedeno, že „[r]oční procentní sazba nákladů vypočtená v souladu s ustanovením § 10 zákona č. 145/2010 Sb. o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů (dále jen „Zákon“) Hypotečního úvěru činí 5,38 % (dále jen „RPSN“)“.

Podle odst. 11 téhož článku „RPSN má informativní povahu a její výpočet platí za předpokladu, že Hypoteční úvěr bude čerpán jednorázově v plné výši a že budou dodrženy všechny podmínky, zejména podmínky splácení Hypotečního úvěru dohodnuté v této Smlouvě a úroková sazba, poplatky a ostatní platby zůstávají neměnné. Pokud dojde ke změně výše uvedených předpokladů, změní se i výše RPSN.“

V odst. 12 tohoto článku se pak říká, že „...Do celkových nákladů Hypotečního úvěru jsou zahrnuty: úroková sazba, poplatek za poskytnutí Hypotečního úvěru, poplatky za vedení účtu mKONTO....Do celkových nákladů Hypotečního úvěru se nezapočítává poplatek za přistoupení k životnímu pojištění, a to z důvodu toho, že předmětné životní pojištění není podmínkou sjednání Hypotečního úvěru.“

V článku 5 odst. 1 Smlouvy o úvěru se smluvní strany dohodly, že „[h]ypoteční úvěr lze čerpat až po splnění následujících podmínek, popř. předložení níže uvedených dokumentů odsouhlasených Bankou: ...c) předložení návrhu/ů na vklad zástavního práva k Zástavní nemovitosti s potvrzením jeho/jejich přijetí příslušným katastrálním úřadem s vyznačeným datem podání a číslem jednacím přiděleným tomuto/těmto návrhu/ům příslušným katastrálním úřadem... g) vložení peněžních prostředků v minimální výši 14 625,- Kč (slovy: čtrnácttisícšestsetdvacetpět korun českých) na účet mKonta odpovídajících životnímu pojištění, h) přistoupením Žadatele ke skupinovému životnímu pojištění nabízeného Bankou za podmínek stanovených v prohlášení o zařazení Žadatele do pojistného programu...“.

Podle článku 16 odst. 1 Smlouvy o úvěru označeného jako Ostatní ustanovení – pravidla a právní předpisy „[v]ěci touto Smlouvou výslovně neupravené se řídí Podmínkami, Sazebníkem bankovních poplatků mBank, Úrokovým lístkem mBank a Formulářem obsahujícím standardní Informace o spotřebitelském úvěru, které jsou nedílnou součástí této Smlouvy. Žadatel prohlašuje, že se seznámil s těmito dokumenty, souhlasí s jeho ustanoveními a uznává jeho závazný charakter.“

Článek 3 Formuláře nazvaný Náklady spotřebitelského úvěru uvádí výši RPSN 5,38% p.a. a výslovně obsahuje, že „[r]eprezentativní příklad uvádějící veškeré předpoklady použité pro výpočet sazby: Úroková sazba úvěru: 4,87%, Poplatek za mKonto: 0 Kč, Jednorázový poplatek za životní pojištění k hypotečnímu úvěru: 1,5% ze schválené výše úvěru za první 2 roky, Měsíční poplatek za životní pojištění k hypotečnímu úvěru (platný od 25. měsíce splácení úvěru): 0,025% z aktuální výše nesplacené jistiny.“

Položka „Případná povinnost zaplatit notářské poplatky“ pak ve stejném článku uvádí povinnost úředního „ověření podpisů na zástavní smlouvě pro účely vkladu zástavního práva do katastru nemovitostí.“

Článek 4 Formuláře s názvem Další důležité právní aspekty doplňuje, že informace poskytnuté v rámci tohoto Formuláře „jsou platné od dne jejich poskytnutí po dobu pěti dní.“

8.2 Náležitosti Smlouvy o úvěru podle zákona o spotřebitelském úvěru

Smlouva o úvěru byla uzavřena dne 5. 11. 2012, a proto je na ni třeba aplikovat zákon o spotřebitelském úvěru ve znění účinném do 24. 2. 2013, tedy ve znění před jeho novelou provedenou zákonem č. 43/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů (účinnost ode dne 25. 2. 2013).

Povinné náležitosti Smlouvy o úvěru stanoví ustanovení § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, podle kterého *„[s]mlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, vyžaduje písemnou formu a věřitel je povinen v ní uvést informace stanovené v příloze č. 3 k tomuto zákonu. Nesplnění této informační povinnosti nebo písemné formy nemá za následek neplatnost smlouvy. Jedno vyhotovení smlouvy musí obdržet spotřebitel v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat.“*

Příloha č. 3 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru stanoví, že *„[s]mlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, musí vždy obsahovat...“* mj. podle písm. f) *„roční procentní sazbu nákladů na spotřebitelský úvěr, veškeré předpoklady použité pro výpočet této sazby a celkovou částku splatnou spotřebitelem, vyjádřenou číselným údajem a vypočtenou k okamžiku uzavření smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr,“* a podle písm. l) *„náklady na služby notáře či jiné obdobné náklady.“*

Zákon o spotřebitelském úvěru současně v § 8 upravuje důsledky porušení informační povinnosti, když stanoví, že *„[n]eobsahuje-li smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, informace uvedené v § 6 odst. 1 a spotřebitel tuto skutečnost uplatní u věřitele, pokládá se spotřebitelský úvěr od počátku za úročený ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou a ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr jsou neplatná.“*

Finanční arbitr nezjistil, že by podmínka písemné formy nebyla u Smlouvy o úvěru splněna. Pokud jde o povinné náležitosti Smlouvy o úvěru jako smlouvy o spotřebitelském úvěru ve smyslu § 6 zákona o spotřebitelském úvěru, finanční arbitr nejprve posuzoval, zda lze Formulář považovat za *„smlouvu, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr“*, jak ji zmiňují nejen § 6 a § 8 dotčeného zákona, ale i jeho Příloha č. 3, resp. zda se Formulář stal nedílnou součástí Smlouvy o úvěru na základě odkazu v jejím článku 16 odst. 1, a to vedle další smluvní dokumentace.

Je skutečně běžnou praxí, že spotřebitelské smlouvy včetně smluv úvěrových sestávají z více smluvních dokumentů, zpravidla z vlastní smlouvy, kterou spotřebitel podepisuje a následně z dokumentů dalších, které smlouvu různými způsoby upřesňují a rozvádějí (obchodní podmínky, sazebníky apod.). Jsou-li dodrženy veškeré zákonné požadavky (srov. § 273 obchodního zákoníku), jsou tyto dokumenty způsobilé doplnit část obsahu vlastní smlouvy, resp. se stát její neoddělitelnou součástí. Uvedenou praxi akceptuje například i nález Ústavního soudu České republiky (dále jen „Ústavní soud“) ze dne 11. 11. 2013 ve věci I. ÚS 3512/11, v němž tento mj. konstatoval, že *„[v] rámci spotřebitelských smluv ujednání zakládající smluvní pokutu zásadně nemohou být součástí tzv. všeobecných obchodních podmínek, nýbrž toliko spotřebitelské smlouvy samotné (listiny, na niž spotřebitel připojuje svůj podpis).“* Ústavní soud tedy připustil, že část obsahu spotřebitelských smluv lze určovat prostřednictvím navazující smluvní dokumentace, zároveň však akcentoval, že podstatná a významná ujednání by měla být součástí vlastní smlouvy, kterou spotřebitel podepisuje.

Finanční arbitr se tedy zabýval otázkou, zda ustanovení § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru vylučuje, aby tímto zákonem stanovené podstatné náležitosti smlouvy o úvěru byly obsaženy v navazující smluvní dokumentaci.

Účelem zákona o spotřebitelském úvěru je podrobně upravit práva a povinnosti jednotlivých stran při nabízení a poskytování spotřebitelských úvěrů.

Jednou ze základních povinností věřitelů ze smluv o spotřebitelském úvěru je pak předmluvní informační povinnost, kdy je nezbytné zajistit, aby měl spotřebitel dostatek informací pro úvahu a rozhodnutí, zda konkrétní úvěrová smlouva odpovídá jeho potřebám a finanční situaci. Zákon o spotřebitelském úvěru dává v § 5 odst. 2 věřiteli možnost využít ke splnění této povinnosti vzorový formulář obsažený v příloze č. 6 tohoto zákona, což InSTITUTE v posuzovaném případě učinila.

V § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru zákonodárce uložil věřitelům ze smluv o spotřebitelském úvěru další informační povinnost, a to učinit součástí smlouvy o úvěru i informace uvedené v Příloze č. 3. Účelem této povinnosti je podle názoru finančního arbitra to, aby si spotřebitel mohl i v závěrečné fázi kontraktačního procesu (před jejím podpisem) snadno a rychle ověřit, zda znění smlouvy o spotřebitelském úvěru odpovídá dříve poskytnutým informacím, tedy zda skutečně spotřebitel uzavírá smlouvu s dohodnutým obsahem.

Zákon o spotřebitelském úvěru pojem „smlouva“ nijak nedefinuje a není tak na první pohled zřejmé, zda je třeba takovou smlouvou rozumět i navazující dokumentaci (jako např. smluvní podmínky, sazebník apod.).

Současně, zákon o spotřebitelském úvěru je transpozicí (v režimu maximální harmonizace) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (dále jen „Směrnice 2008/48/ES“). Finanční arbitr proto zkoumal, zda právě zmíněná směrnice definici pojmu smlouva ve shora uvedeném kontextu podává.

Podle bodu 19 preambule Směrnice 2008/48/ES (ač směřujícího především k předmluvní informační povinnosti) platí, že *„[a]by se mohli spotřebitelé rozhodovat na základě úplné znalosti věci, měli by před uzavřením úvěrové smlouvy získat přiměřené informace o podmínkách a nákladech úvěru a o svých povinnostech, přičemž by měli mít možnost vzít si tyto informace s sebou a posoudit je. Pro zajištění co největší průhlednosti a srovnatelnosti nabídek by tyto informace měly zahrnovat především roční procentní sazbu nákladů úvěru určenou stejným způsobem v celém Společenství.“*

Obdobně bod 31 preambule stanoví, že *„[a]by se spotřebitel mohl seznámit se svými právy a povinnostmi podle úvěrové smlouvy, měla by tato smlouva jasně a výstižně uvádět veškeré nezbytné informace“* a bod 32 dodává, že *„[k] zajištění plné průhlednosti by měly být spotřebiteli poskytnuty informace o výpůjční úrokové sazbě, a to jak v předmluvní fázi, tak při uzavírání úvěrové smlouvy.“*

Z právě uvedeného pak vyplývá nejen to, že je třeba rozlišovat mezi informacemi poskytnutými v předmluvní fázi a informacemi poskytnutými při uzavírání smlouvy o spotřebitelském úvěru, ale i to, že veškeré informace by měl spotřebitel obdržet v určité kvalitě, resp. formě, a nikoliv zavádějícím způsobem.

S ohledem na smysl a účel zákona o spotřebitelském úvěru, který do právního řádu přenáší povinnosti stanovené Směrnicí 2008/48/ES, proto finanční arbitr uzavírá, že pokud zákon o spotřebitelském úvěru požaduje, aby „smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr“ obsahovala základní informace, nemohl mít zákonodárce na mysli nic jiného než smlouvu v užším slova smyslu a nikoliv její přílohy ve smyslu § 273 obchodního zákoníku, neboť cílů stanovených Směrnicí 2008/48/ES, tj. podle čl. 10 odst. 2 jasné a výstižné informování spotřebitele o všech podstatných náležitostech smlouvy o úvěru, lze podle názoru finančního arbitra dosáhnout pouze tak, že tyto náležitosti věřitel uvede v samotné smlouvě o úvěru a nikoliv v obchodních podmínkách, ceníku, popř. formuláři.

Připustil-li by finanční arbitr opak, nejen, že by „nově“ přijatá zákonná úprava postrádala smysl, ale v krajním případě by mohlo dojít i k tomu, že hlavní části úvěrových smluv by nemusely obsahovat z Přílohy č. 3 informace žádné a spotřebitel by je musel mnohdy s velkými obtížemi hledat na jiných místech. Takový postup však zákon o spotřebitelském úvěru nepochybně nepředpokládal, neboť by byl v rozporu nejen s jeho účelem, ale i se závěry výše citovaného nálezu Ústavního soudu, podle něhož se v praxi „zásada poctivosti projevuje mimo jiné tím, že text spotřebitelské smlouvy, obzvláště jedná-li se o smlouvu formulářovou, má být pro průměrného spotřebitele dostatečně čitelný, přehledný a logicky uspořádaný. Například smluvní ujednání musí mít dostatečnou velikost písma, nesmějí být ve výrazně menší velikosti, než okolní text, nesmějí být umístěna v oddílech, které vzbuzují dojem nepodstatného charakteru“ (srov. náleze ze dne 11. 11. 2013 ve věci I. ÚS 3512/11).

S ohledem na výše uvedené finanční arbitr shrnuje, že pokud Instituce poskytla některé informace požadované Přílohou č. 3 prostřednictvím Formuláře, požadavky § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru nenaplnila, neboť tento Formulář není smlouvou, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr.

Navíc, Formulář byl určen pro jiné účely, Navrhovatel jich podepsal více (dne 31. 10. 2012 a 1. 11. 2012), jejich platnost byla omezena na dobu pěti dnů a Smlouva o úvěru blíže nespécifikovala konkrétní Formulář, který se měl stát její součástí. Všechny tyto skutečnosti Navrhovateli pouze ztěžovaly orientaci v poskytnutých informacích a tím i v samotném obsahu Smlouvy o úvěru, což je v přímém rozporu s účelem shora citované právní úpravy.

Navrhovatel v řízení před finančním arbitrem předložením dokladů č. ■ a č. ■ ze dne 2. 11. 2012 prokázal, že v souvislosti s uzavřením Smlouvy o úvěru uhradil náklady na úřední ověření podpisů na zástavní smlouvě pro účely vkladu zástavního práva do katastru nemovitostí, stejně jako poplatek za návrh na řízení o povolení vkladu zástavního práva do katastru nemovitostí.

Proto, pokud Instituce informovala Navrhovatele o nákladech na úřední ověření podpisů pouze ve Formuláři, v souladu s doposud uvedeným lze uzavřít, že Smlouva o úvěru neobsahovala povinný údaj ve smyslu odst. 1 písm. l) Přílohy č. 3. Nadto finanční arbitr uvádí, že povinnou informaci o nákladech na úřední ověření podpisů neobsahuje ani samotný Formulář, když v něm není zmíněna konkrétní částka, ačkoli musí být Instituci známa, jelikož je dána zvláštním právním předpisem.

U poplatku za řízení před katastrálním úřadem Instituce odkazuje na články 2 a 5 Smlouvy o úvěru a tvrdí, že z jejich znění nutnost zaplatit tento poplatek nepřímou vyplývá, a že Navrhovateli byl znám už z předchozích úvěrových vztahů. Nadto podle Instituce výslovné uvedení tohoto poplatku Příloha č. 3 ani nepožaduje.

Finanční arbitr má za to, že pokud má ve spotřebitelských právních vztazích platit zásada poctivosti a povinně poskytované informace mají být čitelné, přehledné a logicky uspořádané, tím spíše je pak musí úvěrový věřitel, v tomto případě Instituce, i výslovně uvést a předejít tak tomu, aby si je spotřebitel musel jakkoli domýšlet.

Ačkoli není sporný poplatek v odst. 1 písm. l) Přílohy č. 3 výslovně uveden, je podle finančního arbitra nepochybné, že spojení „jiné obdobné platby“ se vztahuje i k tomuto poplatku, zvláště když vklad práva do katastru úzce souvisel s náklady na notáře a úředním ověřením podpisu.

Postup zvolený Institucí však podle názoru finančního arbitra nejen, že není jasným a přehledným uvedením poplatku, ale vylučuje ho i samotné znění odst. 1 písm. l) Přílohy č. 3, které striktně stanoví, že smlouva informace „musí vždy obsahovat.“

Jelikož pak Smlouva o úvěru ani Formulář neobsahovaly navíc ani konkrétní výši tohoto poplatku, ač musel být Instituci znám, finanční arbitr uzavírá, že i v tomto případě Smlouva o úvěru neobsahovala povinný údaj ve smyslu odst. 1 písm. l) Přílohy č. 3.

Ohledně předpokladů pro výpočet RPSN Instituce v řízení odkazovala na Formulář a na článek 3 odst. 10 až odst. 12 Smlouvy o úvěru. Protože však splnění zákonných povinností prostřednictvím Formuláře finanční arbitr neuznal, jak je uvedeno výše, zabýval se dále pouze ustanoveními článku 3 Smlouvy o úvěru.

Finanční arbitr dospěl k závěru, že k předpokladům výpočtu RPSN se vztahuje pouze článek 3 odst. 11 Smlouvy o úvěru, v němž je stanoveno, za jakých předpokladů RPSN ve výši 5,38 % platí a dále její článek 3 odst. 12, v němž jsou některé předpoklady uvedeny. Tato ustanovení však u některých předpokladů neuvádí jejich konkrétní hodnoty a doplněna nejsou ani v jiných ustanoveních hlavní části Smlouvy o úvěru (srov. poplatek za vedení účtu mKONTO a pravidelnou měsíční platbu za životní pojištění, u nichž článek 1 odst. 4 a odst. 6 Smlouvy o úvěru pouze odkazují na sazebník Instituce).

Nadto v článku 3 odst. 12 Instituce výslovně uvádí, že do celkových nákladů Úvěru nezapočítává poplatek za přistoupení k životnímu pojištění, což je nejen v rozporu s § 3 písm. e) zákona o spotřebitelském úvěru (pojištění bylo předpokladem získání Úvěru za daných podmínek, jak bude rozvedeno níže), ale i v rozporu s tvrzeními Instituce, že Formulář a Smlouva o úvěru si nikdy neodporují (ve Formuláři je tento poplatek uveden jako předpoklad pro výpočet RPSN). Finanční arbitr má tedy za to, že Smlouva o úvěru neobsahovala ani „veškeré předpoklady použité pro výpočet RPSN“ ve smyslu odst. 1 písm. f) Přílohy č. 3.

Finanční arbitr tak shrnuje, že Smlouva o úvěru neobsahovala náklady na úřední ověření podpisů či jiné obdobné platby a veškeré předpoklady použité pro výpočet RPSN ve smyslu odst. 1 písm. f) a písm. l) Přílohy č. 3. Instituce tímto jednáním porušila § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru.

Finanční arbitr má z dopisů ze dne 31. 12. 2012, 13. 1. 2013 a 15. 2. 2013 za prokázané, že Navrhovatel u Instituce uplatnil nedostatky v obsahových náležitostech Smlouvy o úvěru, které se týkaly předpokladů výpočtu RPSN a nákladů na úřední ověření podpisů či jiných obdobných nákladů.

Navrhovatel tedy splnil předpoklad stanovený § 8 zákona o spotřebitelském úvěru, když se nedostatků smlouvy dovolal, a proto se úvěr ze Smlouvy o úvěru pokládá od počátku za úročený ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou.

8.3 Další nedostatky Smlouvy o úvěru namítané Navrhovatelem

V řízení před finančním arbitrem Navrhovatel dále uvedl, že Instituce řádně nesplnila předsmlovně informační povinnost ve smyslu § 5 zákona o spotřebitelském úvěru a že ve Smlouvě o úvěru neuvedla správné RPSN, neboť do celkových nákladů spotřebitelského úvěru nezahrnula náklady na služby notáře, na životní pojištění a na vklad do katastru nemovitostí.

Zákon o spotřebitelském úvěru upravuje v § 5 informační povinnost věřitele. Podle odst. 1 „[v]ěřitel poskytne spotřebiteli v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat informace uvedené v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Učiní tak s dostatečným předstihem před uzavřením smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, nebo před tím, než spotřebitel učiní závazný návrh na uzavření takové smlouvy. Všechny informace musí být stejně výrazné. Jiné informace než uvedené v příloze č. 2 k tomuto zákonu poskytne věřitel v samostatném dokumentu.“ Podle odst. 2 „[p]oskytne-li věřitel spotřebiteli informace na formuláři uvedeném v příloze č. 6 k tomuto zákonu, má se za to, že splnil své informační povinnosti.“

Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o veřejnoprávní povinnost, nad jejímž dodržováním vykonává v případě Instituce dohled Česká národní banka, není v příslušnosti finančního arbitra podle § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi o této skutečnosti závazně rozhodnout. Ačkoliv si je finanční arbitr vědom toho, že porušení veřejnoprávních předpisů může mít za určitých okolností dopad do soukromoprávních práv a povinností (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 12. 5. 2005, sp. zn. 25 Cdo 2434/2004), není pro objektivní rozhodnutí tohoto sporu podle názoru finančního arbitra nezbytné se takovou otázkou zabývat.

Ke správnosti výpočtu RPSN finanční arbitr uvádí, že podle § 3 zákona o spotřebitelském úvěru „se rozumí...d) roční procentní sazbou nákladů na spotřebitelský úvěr celkové náklady spotřebitelského úvěru pro spotřebitele, vyjádřené jako roční procentní podíl z celkové výše spotřebitelského úvěru, e) celkovými náklady spotřebitelského úvěru pro spotřebitele veškeré náklady, včetně úroků, provizí, daní a veškerých dalších poplatků, které spotřebitel musí zaplatit v souvislosti se spotřebitelským úvěrem a které jsou věřiteli známy; do celkových nákladů se započítávají i náklady související s doplňkovými službami spotřebitelského úvěru, zejména pojistné, pokud je uzavření smlouvy o poskytnutí doplňkové služby povinné pro získání spotřebitelského úvěru nebo pro jeho získání za nabízených podmínek.“

Z článku 1 odst. 5 a článku 5 odst. 1 Smlouvy o úvěru implicitně vyplývá, že sjednání a pravidelné splácení životního pojištění bylo podmínkou získání Úvěru za daných podmínek.

Pokud se tedy jedná o poplatek za úřední ověření podpisu, za řízení o vkladu práva do katastru nemovitostí a náklady na životní pojištění, byly tyto poplatky Instituci známy, a proto měly být Institucí při výpočtu RPSN s ohledem na znění § 3 písm. d) a písm. e) zákona o spotřebitelském úvěru na straně plateb spotřebitele zohledněny. Jestliže tak Instituce neučinila, porušila takovým postupem ustanovení § 5 a § 6 zákona o spotřebitelském úvěru.

9. K výrokům nálezu

Finanční arbitr na základě všech shromážděných podkladů a jejich právního posouzení shledal, že Instituce porušila § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, když do Smlouvy o úvěru neuvedla veškeré předpoklady použité pro výpočet RPSN a veškeré náklady související s Úvěrem, které je Navrhovatel povinen platit a současně se Navrhovatel ve smyslu § 8 zákona o spotřebitelském úvěru těchto nedostatků Smlouvy o úvěru vůči Instituci (opakovaně) dovolal.

Proto finanční arbitr ve výroku I. tohoto nálezu konstatuje, že Úvěr poskytnutý na základě Smlouvy o úvěru se podle § 8 zákona o spotřebitelském úvěru pokládá od počátku za úročený ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou, tj. ve výši 0,05 % p. a.

Pak tedy plnění, které Instituce přijala z titulu úroku z úvěru převyšující úrok 0,05 % p. a. jsou bezdůvodným obohacením ve smyslu ustanovení § 451 odst. 2 občanského zákoníku na úkor Navrhovatele a Instituce je povinna je Navrhovateli podle ustanovení § 456 občanského zákoníku vydat. Navrhovatel v období od 17. 12. 2012 do 17. 3. 2014, za nějž požaduje vrácení přeplatku vzniklého v důsledku již zaplacených úroků, zaplatil 16 splátek úročených smluvním úrokem z úvěru ve výši 4,87 % p. a. Celková výše částky zaplacené Navrhovatelem na úrocích činila 65.921,31 Kč. Úrok z úvěru za totéž období ve výši diskontní sazby odpovídá částce 641,70 Kč. Rozdíl, tj. částku 65.280,- Kč, je proto Instituce povinna Navrhovateli vrátit, a to ve lhůtě určené za tímto účelem Instituci ve výroku II. tohoto nálezu.

Navrhovatel se v řízení současně domáhal zaplacení úroků z prodlení z částky odpovídající bezdůvodnému obohacení Instituce vzniklého v důsledku jím zaplacených přeplatků na smluvních úrocích Úvěru.

Podle ustanovení 369 odst. 1 obchodního zákoníku platí, že *„[j]e-li dlužník v prodlení se splněním peněžitého závazku nebo jeho části a není smluvně stanovena sazba úroků z prodlení, je dlužník povinen platit z nezaplacené částky úroky z prodlení určené ve smlouvě, jinak určené předpisy práva občanského.“*

Jelikož u bezdůvodného obohacení není v zákoně stanovena splatnost závazku dlužníka k jeho vydání (v tomto případě Instituce), byla Instituce povinna bezdůvodné obohacení vydat ve lhůtě za tímto účelem stanovené Navrhovatelem. V případě, že by Navrhovatel lhůtu neurčil, byla by Instituce povinna tak učinit podle § 340 odst. 2 obchodního zákoníku bez zbytečného odkladu po obdržení výzvy.

K této otázce se shodně vyjádřil Nejvyšší soud České republiky ve svém rozhodnutí ze dne 13. 1. 2009, sp. zn. 32 Cdo 4179/2007, podle kterého *„[v] důsledku povinnosti vydat bezdůvodné obohacení dlužníka vzniká peněžitý dluh. K prodlení s plněním peněžitého dluhu dochází uplynutím doby splatnosti a právo věřitele požadovat úroky z prodlení vzniká, jakmile došlo k prodlení dlužníka, tj. není-li dle § 365 obch. zák. peněžitý dluh uhrazen včas a řádně. Pro nárok na vydání bezdůvodného obohacení však není stanovena jeho splatnost... Lze proto vycházet z § 340 odst. 2 obch. zák. a za počátek prodlení s vydáním bezdůvodného obohacení považovat uplynutí lhůty "bez zbytečného odkladu" poté, kdy byl dlužník věřitelem o plnění požádán.“*

Z řízení před finančním arbitrem vyplynulo, že Navrhovatel vyzval Instituci výzvami ze dne 31. 12. 2012, 13. 1. 2013 a 15. 2. 2013 k úročení Úvěru diskontní sazbou České národní banky, nicméně k vydání bezdůvodného obohacení Instituci nevyzval (pozn. finančního arbitra – Instituci ostatně ani k vydání bezdůvodného obohacení týkajícího se všech 16 splátek vyzvat v těchto dopisech nemohl, neboť ke dni 15. 2. 2013 zaplatil pouze dvě splátky Úvěru).

Z výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky potom finanční arbitr dovozuje, že pokud Navrhovatel Instituci k vydání bezdůvodného obohacení nevyzval, tj. neurčil žádnou lhůtu k plnění, prodlení Instituce nenastalo a Navrhovatel se proto úroků z prodlení nemůže domáhat. S ohledem na tuto skutečnost finanční arbitr návrh Navrhovatele na zaplacení

úroků z prodlení z částky zaplacené nad rámec diskontní sazby České národní banky (65.280,- Kč) ve výroku III. nálezu zamítl.

Jelikož finanční arbitr v nálezu vyhověl Navrhovateli, ukládá zároveň Instituci ve výroku IV. tohoto nálezu v souladu s ustanovením § 17a zákona o finančním arbitrovi sankci. Toto ustanovení pak zároveň stanoví výši ukládané sankce, která činí 10 % z částky, kterou je Instituce podle nálezu povinna zaplatit Navrhovateli, přičemž pokud je takto vypočtená sankce nižší než 15.000,- Kč, je finanční arbitr povinen uložit sankci právě ve výši 15.000,- Kč. Finanční arbitr proto v řízení uložil sankci na této spodní hranici. Sankce je příjmem státního rozpočtu a Instituce je povinna ji zaplatit ve stanovené lhůtě a stanoveným způsobem.

P o u č e n í :

Účastník řízení může proti tomuto nálezu podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi podat do 15 dnů od jeho doručení tomuto účastníku řízení písemně odůvodněné námítky k finančnímu arbitrovi, přičemž platí, že včas podané námítky mají odkladný účinek.

V Praze dne 9. 7. 2014

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr